

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.741 van 27 november 2003
in de zaak A. 113.470/XIV-7501.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J.-P. DOCQUIR,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Rogierlaan 37

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 28 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. BISSOT die, loco Advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Kazachse nationaliteit, is in België binnengekomen op 23 juli 2000 en heeft zich op 24 juli 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 november 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 21 november 2000 in het Centrum voor Illegalen te Brugge, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Vereecke.

Betrokkene, Kazachs staatsburger van Russische origine, verliet haar land op 16 juli 2000. Ze reisde richting België waar ze op 23 juli 2000 aankwam. Een dag later, met name op 24 juli 2000, vroeg zij de status van vluchteling aan.

Betrokkene verklaarde dat zij sinds 1998 werkzaam was op het departement dat instaat voor de privatisering van overheidsinstellingen. Haar Kazachse baas zou zich meermaals schuldig hebben gemaakt aan corruptiepraktijken. Ook zou hij verschillende keren de Russische werknemers van het departement bedreigd hebben. In de herfst van 1998 wilde betrokkene veranderen van baan. Toen ze hierover met haar baas een

gesprek had, kreeg ze enkele klappen in haar gezicht. Betrokkene zou vermoord worden als ze het departement zou verlaten. Nadien verscheen er een artikel in de lokale pers over deze frauduleuze praktijken. Maar na enkele dagen moest de journalist zijn verontschuldiging aanbieden aan haar baas. In 1999 zou er een directeur van een staatsfabriek om het leven gebracht zijn omdat hij niet wilde meewerken met een frauduleuze privatisering van zijn fabriek. In mei 2000 installeerde de nieuwe burgemeester een commissie die de gang van zaken van het departement zou onderzoeken. Er kwam echter niets aan het licht. Volgens betrokkene ging het hier dan ook louter om een formaliteit. Op 5 juli 2000 had betrokkene een heftige discussie met haar baas. Hij dreigde er opnieuw mee haar te doden. Toen zij later die dag over straat liep, probeerde een auto haar omver te rijden. Uit schrik zou ze besloten hebben om het land te ontvluchten. Betrokkene legde geen enkel document neer tijdens haar verhoor. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat enkele tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen betrokkene's verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die voor het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas aantasten. Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij sinds 1997 als onroerend goed agente werkte bij de privatiseringsafdeling (DVZ, p. 15). Daarentegen beweerde betrokkene tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal dat ze pas sinds 1998 werkzaam was op het departement privatisering (CGVS, p. 2). Ten tweede verklaarde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het Openbaar Ministerie een onderzoek deed naar de werkwijze van hun departement. Ze maakte van die situatie gebruik om tegen haar baas te zeggen dat ze niet als getuige zou optreden tijdens dit onderzoek als hij haar liet gaan. Haar baas zei hierop dat hij haar zou laten gaan als hij dit wilde. Dit gesprek vond plaats op 5 juli 2000 (DVZ, p. 16). Tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene dat ze op 5 juli 2000 een discussie met haar baas voerde omdat ze de situatie niet langer aankon. Ze leefde in voortdurende angst. Betrokkene vermeldde tijdens dit verhoor niets over een onderzoek dat het Openbaar Ministerie zou hebben ingesteld. Wel zou in mei 2000 de plaatselijke burgemeester een commissie hebben opgericht die een onderzoek deed naar de gang van zaken op het departement (CGVS, p. 5 - 6). Ten derde verklaarde betrokkene in haar verhoor op het Commissariaat-generaal dat in 1999 een directeur van een staatsfabriek werd vermoord in opdracht van haar baas (CGVS, p. 4). Tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde betrokkene niets over dit incident. Gezien de ernst van dit feit kan dit moeilijk aanzien worden als een vergetelheid van betrokkene. En ten vierde verklaarde betrokkene tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal dat zij omwille van haar Russische afkomst slecht werd behandeld door haar Kazachse baas. Ze merkte ook nog op dat er dagelijks Russen werden vermoord door Kazachen in Kazachstan (CGVS, p. 7). Deze door betrokkene aangehaalde systematische vervolging van Russen door de etnisch-Kazachse bevolking stemt niet overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie ('Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000') wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep. Verder dient men nog op te merken dat betrokkene nooit de hulp heeft ingeroepen van de Kazachse autoriteiten. Volgens betrokkene zou de overheid haar vermoorden als zij klacht indiende (CGVS, p. 7). Echter uit bovenvermelde informatie blijkt ook dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Russische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging op geen bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen.

Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkene's asielrelaas.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees vervolging, zoals bedoeld in de conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn

appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat het geen taal vermeldt waarin de verhoren dienen te geschieden; dat de opgeworpen exceptie niet kan worden aangenomen; dat dient vastgesteld dat het ontbreken van de vermelding in het verzoekschrift van een taal voor de verhoren nergens met de onontvankelijkheid van dit verzoekschrift wordt gesanctioneerd;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“3. 1. Schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsprincipe.

Dat verzoekster ter staving van haar aanvraag persoonlijke elementen heeft aangebracht die nooit aux sérieux zijn genomen.

Dat de discriminatie van de Russen in Kazak(ch)stan een achtergrond van het verhaal van betrokkene vormt.

Immers zij worden constant gediscrimineerd (dit ondanks het feit dat de huidige beleid dit op alle vlakken probeert tegen te gaan en dit ook zo aan de buitenwereld door te geven)

Maar dat verzoekster zeer persoonlijke problemen had met haar baas die voor de overheid werkte en dat ze bij deze dan ook geen hulp kon halen, alle zaken die ondernomen waren hadden immers tot niets geleid en er was voor haar veiligheid geen enkele garantie meer.

Dat tijdens het interview door het Commissariaat-generaal betrokkene het gevoel had dat er nooit echt naar haar geluisterd werd, dat zelfs niet alles werd genoteerd van wat zij gezegd heeft.

Dat de tolk tijdens het interview doodleuk een appel begon te eten, wat zij absoluut niet kon appreciëren gezien de precaire situatie waarin zij zich bevond.

Dat er mensen van het consulaat werden gestuurd vooraleer een beslissing genomen werd door het Commissariaat om een laissez te laten afleveren.

Dat zij zich nooit hebben bekend gemaakt en betrokkene pas later heeft vernomen dat zij werd ondervraagd (i)n het kader om haar terug te sturen.

Dat zij dan ook ernstige vragen heeft bij huidige procedure hoe men haar veiligheid kan garanderen als het Consulaat op de hoogte wordt gebracht.

Dat de zogenaamde tegenstrijdigheden aangehaald om tot het nemen van een negatieve beslissing over te gaan gewoon niet bestaande zijn.

Dat verzoekster inderdaad in 1997 begon te werken voor de dienst privatisering en in 1998 meer specifiek voor de afdeling privatisering van bepaalde overheidsdiensten waar is hier de tegenstrijdigheid.

Dat inderdaad op 5 juli een laatste discussie plaatsgreep tussen verzoekster en haar baas, dat immers in mei de commissie door de burgemeester werd opgericht om de corruptiepraktijken te onderzoeken, dat deze haar werk deed doch tot op 5 juli niets had

kunnen ontdekken en dat verzoekster dit element heeft aangegrepen om haar ontslag erdoor te krijgen aangezien zij de situatie niet langer aankon, wat is hier eigenlijk tegenstrijdig.

Het ene is het gevolg van het andere .

Dat men verzoekster vroegtijdig heeft opgesloten waardoor het voor haar onmogelijk is geworden om na het verkrijgen van de eerste beslissing nog bijkomende stukken te verzamelen of bewijzen die alsnog de gegrondheid van haar aanvraag kunnen aantonen. Maar als men mensen reeds veroordeeld heeft vooraleer hun te horen dat blijkt een objectieve beslissing toch wel moeilijk te nemen.

Dat dit in casu niet gebeurd is en dat daarom verzoekster ook met aandrang vraagt de beslissing te willen vernietigen.”;

3.1.2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht zou schenden omdat, onder meer, het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naar behoren verliep; dat bovendien de verzoekende partij in het middel nogmaals een weergave geeft van de feiten die zij heeft aangevoerd om haar asielaanvraag te staven;

3.1.2.2. Overwegende dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de onregelmatigheden die de verzoekende partij aanvoert niet worden vermeld in dit verslag; dat ze bijgevolg ook niet als bewezen kunnen worden beschouwd; dat uit geen enkel ander stuk van het administratief dossier blijkt dat er onregelmatigheden zouden zijn opgetreden bij de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij; dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht aldus niet is bewezen; dat, met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel, er dient te worden gewezen op de veelheid aan tegenstrijdigheden die worden gebruikt om de bestreden beslissing te motiveren en waar de verzoekende partij in het verzoekschrift niet op ingaat; dat, gelet op de gemaakte vaststellingen in de motivering van de bestreden beslissing, deze beslissing niet als onredelijk aan te merken is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

“3.2. Gebrekkige motivering

Verzoekster heeft op geen enkel moment verklaringen afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met gekende feiten.

Dat de russen inderdaad minder en minder gediscrimineerd worden in de maatschappij in Kazak(ch)stan, doch dat dit slechts de achtergrond van haar verhaal vormden en geen grond tot weigering kan zijn.

Dat haar werkelijke gronden tot het vragen van bescherming zich steunen op het feit dat zij op de hoogte was van de corruptiepraktijken van haar baas

Dat zij aldus als een lastige werknemer werd aanzien die haar baas in moeilijkheden kon brengen.

Dat het voldoende gekend is dat er zeer veel corruptie heerst in Kazak(ch)stan.

Dat de aangebrachte feiten dan ook overeenkomen met bestaande structuren en feiten.

Dat verzoekster dan ook moeilijk kan aanvaarden dat men haar aanvraag als bedrieglijk bestempeld zonder hier verder enige toelichting over te geven.

Dat zij meent dat zij op geen enkele wijze iets heeft gezegd dat niet beantwoord aan de gekende problematiek en dat er dan ook geen enkele reden is om haar verzoek als bedrieglijk af te wimpelen.

Dat zij meent dat zij onheus is behandeld en geen eerlijke kans heeft gekregen om alsnog haar verhaal te kunnen bewijzen waardoor zij momenteel erg angstig is voor de gevolgen hiervan en dat zij een eventuele terugkeer onoverkomelijk vindt.
Dat de motivering dan ook heel wat gebreken vertoont en zeker niet de beslissing draagt zoals vereist.”;

3.2.2. Overwegende dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden aangetoond door vast te stellen dat het verhaal van de verzoekende partij tegenstrijdigheden vertoont; dat uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoekende partij in wezen niet ingaat op de in de motivering van de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden; dat aldus deze vaststellingen behouden blijven en aangewend kunnen worden om de bestreden beslissing te motiveren; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig november tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.